

«Уважайте,
як ви слухаєте...»

Скільки важить молитва?

Лілія не збирається
зупинятися

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БЕРЕЗЕНЬ 2012

Мам, де Бог

Чи знайшли ви своє місце в житті? Якщо так, то чи задоволені ви ним? Коли ми говоримо про яке-небудь місце, то відразу ж згадується географічна карта. Яке місце для вас найдорожче, що про нього ви могли б сказати: «Це місце дороге моєму серцю!» Можливо, це рідна домівка чи місце, куди ви їздите родиною на відпочинок. Утім є одне унікальне місце, вказавши на яке, кожен зможе сказати: «Там усі будуть щасливі!» Про це місце говорить Святе Письмо в одному з епізодів життя пророка Іллі.

Підготував Богдан Стасюк

«УВАЖАЙТЕ, ЯК ВИ СЛУХАЄТЕ» (ЛУКИ 8:18)

Вплив Слова Божого та Духа Святого на слухачів значною мірою залежить від проповідника: його духовності та підготовки. Недарма по громадах мандрує вислів: «Духовність громади не переросте духовності її пастора». Тому цілком справедливо, що брати і сестри прагнуть, щоб усі служіння були глибоко духовними, христоцентричними, відповідали потребам громади та часу.

Утім духовність громади залежить не тільки від духовності та підготовки служителя, але й від самих членів Церкви; від того, як вони слухають Слово Боже. Христос досить часто наголошував Своїм слухачам: «Уважайте, як ви слухаєте», «Вкладіть до вух своїх такі слова», «Хто має вуха, нехай слухає» (Луки 8:18; 9:44; Матв. 11:15). Апостол Павло також нагадує: «Віра – від слухання, а слухання – через Слово Христа» (Римл. 10:17), а апостол Іван закликає: «Хто має вуха, нехай слухає, що Дух промовляє до Церков» (Об'явл. 3:6).

Що мали на увазі Христос та апостоли, коли говорили ці слова? Хоча чути може кожен, але сприймають почуте далеко не всі. Святе Письмо закликає загострити духовний слух, який спонукає серце й розум людини перейнятися тією чи іншою духовною істиною, сприйняти її у світлі Слова Божого та втілити в практичне християнське життя. Якщо інакше, то почуте, але не сприйняте серцем, за притчею Христа про сіяча, буде забране: його або пташки повикльовують, або сонце спалить, або терня заглушить (див. Матв. 13:3–9).

Що ж впливає на духовне сприйняття та слухання істини, проповідованої з кафедри? Святе Письмо відкриває три важливих чинники, які визначають здатність слухача сприймати Божу істину: 1) духовне налаштування на слухання проповіді; 2) якість слухання під час проповіді; 3) реакція слухача на почуте. Розглянемо кожний із цих чинників детально.

ДУХОВНЕ НАЛАШТУВАННЯ НА СЛУХАННЯ ПРОПОВІДІ

Соломон закликає: «Пильнуй за ногою своєю, як до Божого дому йдеш, бо прийти, щоб послухати, – це краще за жертву безглузди» (Екл. 4:17). Соломон нагадує про особисту відповідальність кожного, хто приходить у Дім Божий: стежити за своїми думками, словами та діями. Враження, яке справляє на мене богослужіння, значною мірою залежить від думок, які наповнюють мій розум до і під час проповіді. Чи буду я як слухач розуміти голос Божий, що промовляє через служителя? Чи зможу я спрямувати свої думки в правильне русло? Чи відгукнуся на голос Святого Духа, який звертається до мого сумління? Усе це залежить від попередньої підготовки до богослужіння і виражене словом «уважай».

Налаштовувати себе під час служіння на слухання Слова Божого надзвичайно важливо. «Уважайте, як ви слухаєте» – це повеління Самого Христа, і його слід виконувати з такою ж старанністю, як і інші повеління Божі. Але підготовку до успішного слухання в Домі Божому нам слід розпочати ще вдома.

Найкращою домашньою підготовкою задля плідного «слухання» в Домі молитви повинно стати сімейне ранкове богослужіння. Спів духовних псалмів, читання Біблії, обмін досвідами з Богом, молитва посвячення на цілий день – усе це якнайкраще налаштує на духовну хвилю як батьків, так і дітей.

Неабияке значення має також і наше харчування: що ми споживаємо, збираючись на богослужіння. Їжа повинна бути малокалорійною, легкою, а головне – не переїдати. Інакше слухачу під час проповіді доведеться боротися зі сном.

Відомий російський письменник XIX століття М. С. Лесков із цього приводу писав: «З погляду доброї, глибоко віруючої людини аж ніяк не бла-

гочестиво наїстись і напиться перед тим, як іти до храму Божого... Благочестива людина іде на свято натще-серце. Це вже такий звичай» («Зеркало жизни», с. 125).

Деякі старші члени Церкви мають добру традицію: іти до храму не поспідавши або взагалі увесь день провести в пості. Будьте певні: така людина ніколи не задрімає під час богослужіння!

Звичайно, ми не рекомендуємо всім без винятку таку практику, однак якщо ви снідаєте перед богослужінням, то ваш сніданок має бути легкий і малокалорійний. Соломон радить: «І поклади собі в горло ножа, якщо ти ненажера» (Прит. 23:2), в іншому перекладі сказано: «Ніколи не їж надто багато, навіть якщо ти дуже голодний». Дитріх Бонкхофер зауважив, що сите тіло молиться неохоче і не віддає себе на самозречене служіння.

Апостол Павло порівнює християнина зі спортсменом: «Кожний, хто змагається, стримується від усього. Вони (спортсмени), – щоб одержати тлінний вінець, ми, – щоб нетлінний... Але я виснажливо вправляюся і приборкую своє тіло, щоб, проповідуючи іншим, самому не виявитися недостойним» (1 Кор. 9:25, 27). Хіба можна назвати розумним спортсмена, який перед забігом «підживлює» себе ситною їжею? Збираючись на богослужіння, християнин так би мовити збирається «пробігти» духовну дистанцію. Те, наскільки успішно завершиться цей пробіг, залежатиме від підготовки духовного атлета, зокрема й від сніданку.

ЯКІСТЬ СЛУХАННЯ ПІД ЧАС ПРОПОВІДІ

Сказане слово може найкращим чином вплинути на слухачів, якщо їхні думки й почуття відкриті для сприймання теми. «Тож уважайте, як ви слухаєте» – ці слова Ісуса стосуються слухачів. Не забуваймо, що проповідник може зауважити, як ви слухаєте:

уважно, чи щось читаєте, чи зайняті своїм мобільним телефоном, сховавшись за спину брата або сестри, чи, можливо, дрімаєте, чи слухаєте незацікавлено, блукаючи очима по залу... Але більшість присутніх все ж таки слухають уважно.

Звичайно ж те, як аудиторія слухає, багато в чому залежить і від підготовки служителя, а всі вище згадані чинники – це оцінка його виступу. Хочеться закликати й служителів церкви серйозно й відповідально ставитися до підготовки своїх проповідей.

Слухачам, братам і сестрам, можна дати декілька рекомендацій для успішного слухання. Загально прийнято, що найбільше інформації в процесі спілкування слухач отримує не через слух, а через зір! Тому важливо стежити за тим, на що звернений наш погляд під час проповіді.

Деякі слухачі не зводять очей з проповідника, справедливо вважаючи, що це найкращий метод слухання, бо так слухали Ісуса в Назареті: «Очі всіх у синагозі пильно стежили за Ним» (Луки 4:20). Однак погляд, звернений на служителя, може сприяти уважному слуханню, а може й чинити перешкоду. Усе залежить від того, на чому слухач зосереджений. Річ у тім, що занадто велика увага до зовнішності служителя, його жестів, манери триматися за кафедру може не стільки загострити, скільки притупити сприйняття почутої вістки. Занадто підвищена увага до проповідника без зосередженості на його слові не принесе користі слухачу. Поверхове, світське захоплення служителем фактично залишає Божу вістку без впливу на внутрішній, духовний світ слухача.

Якими очима дивиться на служителя слухач, звичайно, не знає ніхто, крім нього самого. Якщо він зауважує, що зоровий контакт з проповідником задає його думкам неправильний напрямок, то краще час від часу відводити від нього свій погляд. Така чисто механічна дія перенесе увагу з побаченого на почуте, з людини – на Христа. У залах, де збираються поважні шанувальники музики, часто можна помітити, як слухачі час від часу відводять свій погляд від музикантів-віртуозів, а то й взагалі заплющують очі, бо так, на їхню думку, краще сприймається гармонія твору.

Найгірший варіант слухання, якщо не брати до уваги дрімоту, – це коли очі блукають по залу. Такий розсіяний погляд слухача свідчить про те, що суєта ще не покинула

його свідомість: тілом він перебуває в Домі Божому, а думками – у своєму бізнесі, студентській аудиторії або ж у домашньому господарстві. Такий погляд справляє враження, що слухач – поверхова людина, яка не усвідомлює, що перебуває в Домі Божому, і «думає не про Боже, а про людське» (Матв. 16:23). За таке формальне ставлення до Божого голосу, який лунає через служителя, слухачеві дуже скоро доведеться платити душевною пустотою, яку він відчує, вступивши в метушню повсякденного життя.

РЕАКЦІЯ СЛУХАЧА НА ПОЧУТЕ

На сьогодні поширена думка: реакція на проповідь залежить від того, наскільки проповідь цікава. Хоч ми не заперечуємо важливість зацікавлення, однак кожна проповідь, незалежно від того, наскільки вона цікава, примушує слухача реагувати. Реакції слухачів на почуте можна поділити на декілька типів.

Виправдання себе. Боже милосердя полягає в тому, що Господь ніколи не потурає гріхові. Він завжди чесний зі Своїм творінням: ніколи не дивиться на обличчя, Його вимоги щодо праведності стосуються однаково всіх. Господь також бажає, щоб і служителі не потурали гріху й не виправдовували його. «Проповідуй Слово, утверджуй за сприятливих і несприятливих обставин, докоряй, потішай, закликай – з усякою терпелістю і повчанням» (2 Тим. 4:2). Деколи докірливе слово служителя не кожному до душі. Тому дехто під час слухання подумки виправдовує свої вчинки певними обставинами, власним характером або ж звинувачує в усьому інших. Таким чином відбувається втеча від реальності, спричинена егоїзмом. Та чи далеко втече така людина? «Куди я від Духа Тво-

го піду, і куди я втечу від Твого лица?» (Псал. 138:7).

Під час проповіді ведеться діалог не тільки між служителем і братами й сестрами, але й між слухачем і його совістю. Під впливом Святого Духа зустріч із Богом відбувається передусім через обов'язкову зустріч із собою. Чесність перед самим собою та любов до Бога, яка перевершує любов до себе, – ось від чого залежить правильна реакція на почуте: чи пом'якшає людське серце, чи відчує воно дотик Слова, з яким звертається до нього Господь.

Відкрите неприйняття Божої вістки (Луки 24:25). Якщо служитель відкрив Божу волю, зробив усе від себе залежне, щоб донести до членів Церкви вістку Неба, тоді вся відповідальність за зневажливе ставлення до голосу Божого покладається на слухача. Ісус сказав про особисту відповідальність кожного, хто слухає, досить категорично: «Кожний, хто слухає ці Мої слова, та не виконує їх, буде подібний до чоловіка нерозумного, що збудував свій дім на піску; і ливув дощ, і ринули ріки, і знялися вітри, й обрушилися на той дім, і він упав; великим було падіння його» (Матв. 7:26, 27).

У Посланні до євреїв тричі повторюється корисна порада щодо того, якою не має бути наша реакція на почуте Слово: «Не робіть закам'янілими ваші серця» (Євр. 3:7, 8, 15; 4:7).

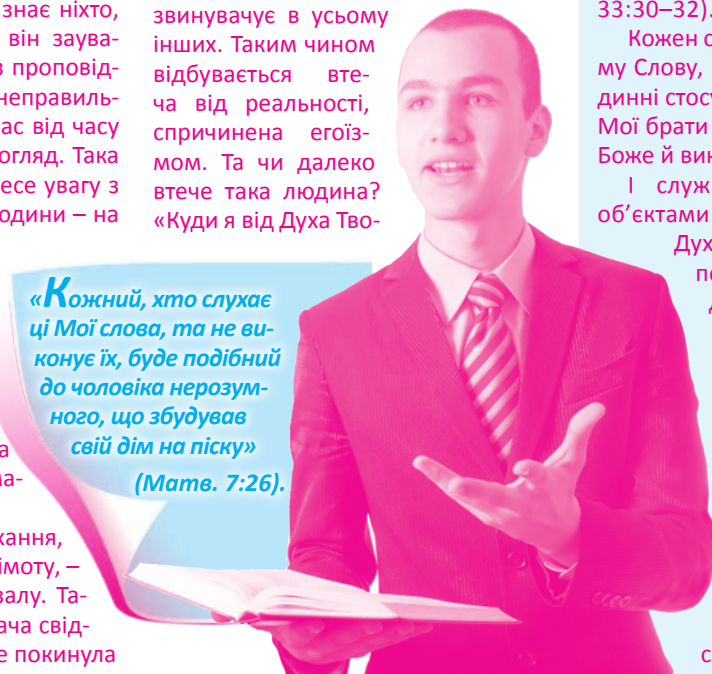
Рішучість підкоритися почутому, жити згідно з волею Господньою, донести почуте про Христа іншим – це найголовніше в слуханні істини. Інакше служитель за кафедрою нічим не відрізнятиметься від «красноголосого і доброго грача» (Єзек. 33:30–32).

Кожен слухач, підкоряючись Божому Слову, вступає в тісню, навіть у родинні стосунки з Ісусом: «Моя мати й Мої брати – це ті, хто слухають Слово Боже й виконують» (Луки 8:21).

І служитель, і слухач, будучи об'єктами дії Слова Божого й Святого Духа, повинні відчувати відповідальність за ставлення до Божої вістки. Служитель – за її подання, слухач – за її сприймання. За умови благоговійного ставлення до Святого Письма Боже благословення зіллється на тих, «хто читає, слухає та дотримується написаного в ньому» (Об'явл. 1:3). Отже, дорогі брати та сестри, уважайте, як ви слухаєте!

«Кожний, хто слухає ці Мої слова, та не виконує їх, буде подібний до чоловіка нерозумного, що збудував свій дім на піску»

(Матв. 7:26).

ТВЕРДА ВІРА

Історія життя Ноомі наповнена стресовими ситуаціями, з якими також стикаються й чимало сучасних сімей. Як і багатьом з нас, Ноомі довелося пильніше вдивлятися, щоб розгледіти більш чіткий образ співчутливого Бога, Котрий любить нас безмірно й турбується про нас у важкі часи.

Як пережити СТРЕСОВІ СИТУАЦІЇ

ЖИТТЯ, СПОВНЕНЕ СТРЕСІВ

Ось ряд стресових ситуацій, які пережила Ноомі. Можливо, вам довелося побувати в деяких з них.

Голод (Рут 1:1). Існує багато сімей, які не можуть задовольнити навіть злободенних своїх потреб. Сьогодні більш ніж 800 млн. людей страждають від голоду, а найбагатші люди (1 % населення світу) користуються тими ж ресурсами, що й 57 % найбіднішого населення. Очевидно, що небагато людей живуть у достатку, а переважна більшість має занадто мало. Парадокс для сім'ї Ноомі полягає в тому, що вони змушені були покинути Віфлеєм, що означає «дім хліба», щоб шукати їжу в іншому місці.

Переселення (Рут 1:1). За приблизними підрахунками, 2010 року близько 214 млн. людей переїхали з однієї країни в іншу, що означає, що кожному 33-му жителеві планети 2010 року довелося здійснити переїзд. Серед членів Церкви адвентистів сьомого дня теж спостерігається така тенденція. Багато хто залишає свої будинки в пошуках кращих можливостей. Сім'я Ноомі символізує всіх тих, кому довелося влаштуватися в абсолютно далекому культурному та релігійному оточенні без будь-якої підтримки. Якщо їм довелося стикатися з труднощами, вони переживали їх наодинці.

Вдова (Рут 1:3). Дослідження свідчать, що втрата чоловіка або

дружини є одним з найважчих стресів у житті. Ноомі відчула самотність вдови в суспільстві, де головою сім'ї були чоловіки і тільки вони могли опікуватися безпекою дому. Після смерті чоловіка їй довелося виховувати дітей, виконуючи роль і матері, і батька. На жаль, це явище поширене і в наш час. Подібно до багатьох сучасних родин, сім'я Ноомі змушена була робити так, як доводилося, а не як хотілося б.

Синдром «порожнього гнізда» (Рут 1:4). Закон життя такий: коли наші діти дорослішають, вони їдуть з дому. Ми знали, що рано чи пізно це станеться, але це не означає, що ми не страждаємо, коли їх уже немає поруч. Багато деталей і дрібниць у домі можуть воскресити в нас спогади про наших дітей. Така ситуація часто є причиною депресії, особливо для батьків, які повністю присвячують себе дітям.

Втрата дітей (Рут 1:5). Втрата двох синів завдала Ноомі багато горя. Якщо хтось втрачає своїх батьків, він стає сиротою; якщо жінка втрачає свого чоловіка, вона стає вдовою; якщо батьки втрачають свою ж дитину, це не має назви. Ноомі переживала цей безіменний біль. Вважається, що діти повинні ховати своїх батьків, а не навпаки. Однак життя іноді складається нелогічно.

Занепокоєння, самотність і по-важний вік (Рут 1:12). Мабуть, у Ноомі було багато запитань. Вона переживала важкий досвід, жи-

вучи з Божим мовчанням. Більше того, Ноомі була вже немолода, і її вибір у житті став обмеженим. Це не те саме: коли хтось стикається з труднощами, будучи в розквіті сил, і коли хтось несе на собі тягар багаторічних переживань. Саме в цей час Ноомі приймає рішення повернутися у Віфлеєм. Ризикована подорож для самотньої жінки. Уявіть собі її повернення в рідне місто, як вона переказує свою сумну історію родичам і друзям.

Яка невідповідність між тим, що вона очікувала, і тим, що відбулося насправді! Ноомі йшла з родиною, а повернулася одна. Вона покинула Віфлеєм, сподіваючись знайти краще життя, а повернулася з трагічною історією. Вона йшла будучи Ноомі, що з єврейської означає «солодка», а повернулася Марою, що означає «гірка» (Рут 1:20, 21).

ПРОМІНЬ НАДІЇ

Рут моавитянка, невістка Ноомі, пережила такі ж втрати: вона оплакувала смерть свого чоловіка і хвилювалася про своє майбутнє. І все ж вона вирішила не залишати своїх свекрухи, засвідчуючи цим свою віру: «Народ твій буде мій народ, а Бог твій – мій Бог» (в. 16).

Так чи інакше, Рут і Ноомі символізують тих, хто з Божою допомогою достойно переносять випробування й труднощі на своєму життєвому шляху. Замість того, щоб стати цинічними й запеклими, вони продовжують жити, любити й знаходити задоволення й радість у своєму служінні іншим. Вони демонструють, що віра – це ключ до встановлення емоційної й духовної стійкості.

Рут турбується про Ноомі, підбираючи колоски в полі, і в цей час знайомиться з Боазом, якого вражає

ставлення молодої вдови. Боаз дає Рут воду й захист, він ділиться з нею своєю їжею, підтримує її, допомагає в скрутному становищі й дає можливість допомогти самій собі (Рут 2:9–17).

Увечері, коли Рут ділиться своїми благословеннями зі свекрухою, Ноомі називає Боаза *goel*, що з єврейської перекладається як «спаситель» (в. 20).

Історії Ноомі й Рут нагадують нам, що Бог розуміє потреби наших сімей. За Своїм провидінням Бог дав *goel* для Рут і Ноомі. І Він також дасть *goel* для наших родин, які переживають страждання. Боаз, як *goel*, стає прообразом Христа, як зазначила Еллен Уайт: «Так і наше викуплення та викуплення втраченої через гріх спадщини лягло на нашого “найближчого Родича”. Щоб викупити нас, Він став нашим Родичем. Наш Господь Спаситель – ближчий від матері, батька, приятеля, коханого» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 327).

Нарешті, Рут просить Боаза виконати свій обов'язок *goel* і врятувати її. Боаз із радістю відгукується на це прохання й вирішує взяти Рут собі за дружину.

ЩАСЛИВИЙ КІНЕЦЬ

Далі ми бачимо, як Ноомі опікується Оведом, сином Рут. Тепер тій, яка так багато втратила, доручили доглядати онука. Її втомлене обличчя, її очі, звиклі проливати сльози, тепер випромінювали надію. На колінах у Ноомі було насіння майбутнього Викупителя, нашого Господа Ісуса. Овед став дідусем Давида, а з роду Давидова походить Спаситель усього людства.

Серед своїх втрат і трагедій на хвилинку уявіть собі Ноомі, яка колихає на колінах Оведа, яка вірила, що їхнє майбутнє було забезпечене завдяки *goel*. Тут ми бачимо, як віра може вистояти перед випробуваннями й болем.

Ісус розуміє наші страждання, тому що Він теж «пізнав скорботу» (див. Ісаї 53:3). Він прагне й може бути нашим *goel*! Він бажає відновити нас, загоїти наші рани і дати мир та надію нашим зламаним серцям!

Скільки важить молитва?

Джозеф Седоні

Відомо, що єдиний чоловік, який нібито робив спроби зважити молитву, усе ще не знає відповіді на це запитання. Хоч деякий час він думав, що знає. Це був господар маленького продуктового магазину.

Одного разу до нього завітала нещасна виснажена жінка й попросила господаря дати їй продукти, щоб вона змогла приготувати обід для своїх дітей. Він запитав жінку, скільки в неї грошей. Вона відповіла:

– Мій чоловік загинув на війні. І в мене немає нічого, крім маленької молитви.

Продавець зізнався, що тоді він був не дуже співчутливим і вважав, що його магазин – не місце безкоштовної роздачі хліба бідним. І не зграбно мовив:

– Напишіть її на аркуші паперу, – і знову взявся за роботу. На його подив, жінка вийняла з кишені клаптик паперу й простягнула його продавцеві через прилавок. Вона сказала:

– Я писала це вночі, коли доглядала за своєю хворою дитиною. Не встигнувши отямитися від несподіванки, продавець взяв клаптик паперу, але відразу пошкодував, що зробив це: як же йому тепер діяти і що відповісти? Раптом йому спала на думку ідея. Навіть не прочитавши молитву, він поклав клаптик паперу на терези й сказав:

– Подивимося, скільки вона важить.

На його подив, коли він поклав на іншу чашу терезів буханку хліба, стрілка навіть не поворухнулась. Він ще більше зніяковів, оскільки стрілка продовжувала стояти на місці, хоч він швидко накладав продукти на терези, а тим часом за ним стежили всі покупці. Продавець спробував бути суворим і грубим, але безуспішно. Він почервонів, і тому ще більше розлютився. Зрештою, він сказав:

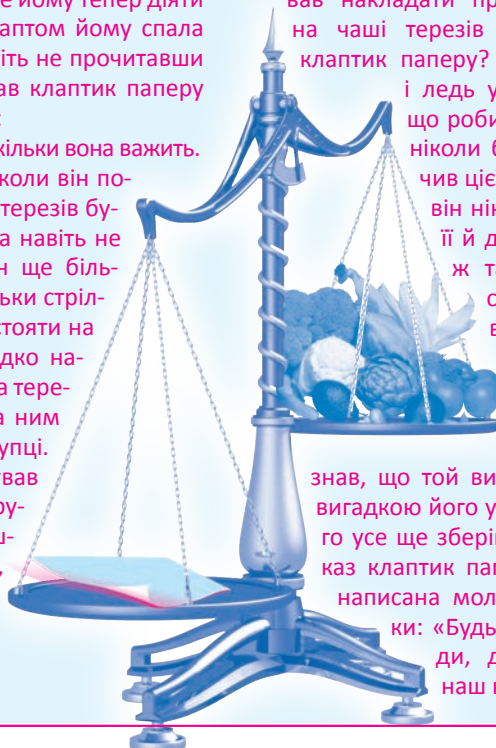
– Це все, що можуть витримати терези. Ось пакет. Вам доведеться все це спакувати самій. Я зайнятий.

Жінка взяла пакет і почала пакувати їжу, витираючи сльози рукавом щоразу, коли звільнялася рука. Господар магазину спробував не дивитися в її бік, але помітив, що дав жінці пакет досить великих розмірів і в ньому ще залишалося місце. Тому, нічого не сказавши, він кинув на прилавок ще чималий кусень сиру. Проте він так і не помітив вдячної усмішки в очах жінки у відповідь на його доброту, яка спростувала перше оманливе враження про його скупість.

Коли жінка пішла, здивований продавець підійшов до терезів. Пізніше він знайшов розгадку: вони були зламані.

Минали роки. Господар магазину часто згадував цей випадок і не знав, чи була правильною та розгадка, яку він знайшов. Чому молитва тієї жінки була вже написана й готова для того, щоб задовольнити його несподівану вимогу? Чому бідна жінка прийшла саме тоді, коли терези зламалися? Що так спантеличило його, що він навіть не помітив цієї полонки й продовжував накладати продукти, коли на чаші терезів лежав лише клаптик паперу? Він зніяковів і ледь усвідомлював, що робив. Продавець ніколи більше не бачив цієї жінки. Але ж він ніколи не бачив її й до цього. І все ж таки до кінця свого життя він пам'ятав її краще, ніж будь-якого іншого покупця. Він знав, що той випадок не був вигадкою його уяви, бо в нього усе ще зберігається як доказ клаптик паперу, де була написана молитва тієї жінки: «Будь ласка, Господи, дай нам хліб наш насущний».

*«Будь ласка,
Господи, дай нам
хліб наш
насущний».*

Маргарита
Волошина

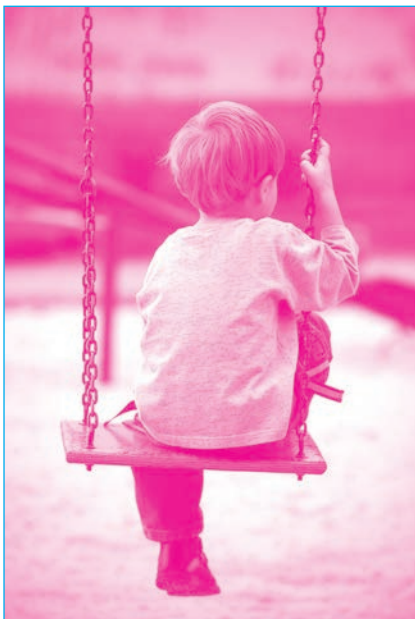
**«Чиста
й непорочна
побожність
перед Богом
і Отцем – це
відвідувати
сиріт і вдів у
їхньому горі»**

(Якова 1:27).

КОМУ ПОТРІБНІ СИРОТИ?

Останнім часом кількість сиріт дедалі зростає і, як наслідок, зростає кількість злочинів, скоєних сиротами, які вже вирости, але яких в дитинстві погано доглядали. Проте, як це не дивно, нерідко можна зустріти християн, які вважають, що брати сиріт з інтернатів під свою опіку небезпечно. Вони аргументують своє переконання на прикладах випадків, коли це погано закінчувалося для прийомних сімей. Тому навіть ті, хто дуже хоче мати дітей, але не може, не беруть сиріт. Більше того, вони впевнені, що це зовсім не бажано і їх це ніяк не стосується. Інші ж переконані, що в них немає такого дару і вони занадто бідні. Ось і виходить, що в прийомні сім'ї сиріт беруть лише одиниці.

Так, на практиці відображається ситуація, описана в Дусі пророцтва: «Один член Церкви скаже: “Це не мій обов'язок...” – “Ну що ж, – скаже інший, – я теж не зобов'язаний цим займатися”; зрештою бідна душа залишається гинути» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 331). Таким людям Господь говорить: «Стережіться, щоб ви не погордували жодним з цих малих... Адже Син Людський прийшов знайти і спасти те, що загинуло» (Матв. 18:10, 11). У контексті небезпек, які криються в характерах сиріт, необхідно додати, що вони також «куплені кров'ю Христа і в Його очах такі ж дорогоцінні, як наші власні малюки. Якщо їм не простягти руку допомоги, вони виростуть у неучтві, загрузнуть у пороках і злочинах. Багатох таких дітей можна врятувати завдяки діяльності притулків для сиріт» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 205). Це свідчить про перебільшення негативних рис характеру сиріт, що повністю позбавляє кожного з них надії на краще. На жаль, значною мірою саме через такі неправильні людські стандарти та традиції багато із цих сиріт гинуть у безодні страждань і гріха.

Можна й необхідно брати сиріт у прийомні сім'ї: «Усі, хто вірить у те, що в них є Отець на небесах, повинні відчувати, що на них лежить велика відповідальність бути батьками сиріт» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 329). Нам не слід боятися втрат і невдячності з боку прийомних дітей. Навіть якщо ми зазнаємо втрати і сироти не оцінять належним чином наших спроб допомогти їм, наші ста-

вання високо оцінить Бог, і вони не будуть даремними для нас.

Ісус Христос – Батько всіх сиріт. Він з особливим співчуттям ставиться до дітей, котрі втратили батьків, і називає Себе їхнім Захисником. Ці діти перебувають під Його особливою опікою, Христос ототожнює Себе з ними, а байдуже та зневажливе ставлення до них і до їхніх проблем бере на Свій рахунок. Він говорить: «Коли ви не зробили цього одному з найменших, то не зробили й Мені» (Матв. 25:45). Хіба зміг би Христос залишити дітей помирати в муках, навіть не наблизившись до їхніх поранених гріхом душ? Хіба не став би Він самовіддано боротися за їхнє життя навіть ціною власних страждань, щоб тільки вирвати їх із сатанських кайданів, «приречених на вбивство»? Ісус залишив Свій трон і жив у бідності, зазнаючи страждань від тих, кого намагався спасти. Христос нагадає нам через апостола Павла: «А де намножився гріх, там безмірно виявилася благодать. Щоб так, як гріх запанував через смерть, аби так само й благодать запанувала через праведність для вічного життя через Ісуса Христа, Господа нашого» (Римл. 5:20, 21).

Як може стати причиною відмови від сиріт їхня невихованість і гріховність? Хіба успішні, обдаровані й виховані не повинні служити тим, хто менш обдарований і має не завжди добрі манери? Невже ми відмовилися б від власних дітей, помітивши в них неприємні риси чи навіть порочні схильності? Певно, ми стали б ще більше докладати зусиль у своє-

му прагненні допомогти їм звільнитися від того, що не сприяє їхньому благу, і вклали б у це всю свою душу й усю свою любов. Як правило, ми готові страждати разом з нашими дітьми, а не відмовлятися від них. Та чим тоді гірші чужі діти? Невже вони заслуговують меншого співчуття? Хіба чужа біда не болить? Небезпечний стан дитячих душ, їхня зіпсованість і розбещеність — хіба не свідчить усе це про те, що вони гостро потребують чуйного ставлення та пильної уваги, настанов та виправлення? Мудрий садівник не стане ламати дорогі дерева тільки тому, що їхні перші невеликі плоди занедужали в несприятливих для них умовах, навпаки — він буде їх зміцнювати й лікувати. Христос «надламаної тростини не доламає», а буде з ніжністю піклуватися про покалічені дитячі душі, допоки не побачить добрих плодів своєї терплячої праці.

Для Христа сироти, якими б вони не видалися зіпсованими, — такі ж дорогоцінні, як і рослини для садівника, адже Він пролив за них Свою кров. «Подумайте про потреби сиріт. Хіба не стискається ваше серце, коли ви дивитеся на їхні страждання? Робіть усе, що вам під силу, щоб забезпечити сім'єю бездомних... Беріть сиріт під свою опіку і представте їх Богові як приємний дар. Просіть Його благословення для дітей, а потім ліпіть і формуйте їх за повелінням Христа. Чи прийме наш народ це святе доручення? Якби кожен корився цим настановам, усі близькі до загибелі відродилися б» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 284-285).

Небезпечно довірятися до свідку і залізній людській логіці, які не ґрунтуються на Божому Слові й прикладі Ісуса Христа. «Стережіться, щоб ніхто вас не звів вас філософією і пустим обманом людських переказів, згідно з принципами світу, а не за Христом» (Кол. 2:8). «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем — це відвідувати сиріт і вдів у їхньому горі» (Якова 1:27).

Особенный Папа

В одном небольшом городке,
Жил мальчик по имени Ваня.
Без папы жила та семья,
Его заменяла им мама.
А Ваня смотрел на друзей и грустил,
Мальчишке хотелось бы папу увидеть.

«Я папу бы сильно любил и ценил,
Всегда помогал бы, лишь был бы он рядом», —
Играя на улице, мальчик смотрел,
Как дети бежали и папу встречали.
Он на руки брал их, к себе прижимал,
И детские лица счастьем сияли.

Ванюшке хотелось тоже бежать
И папу родного так сильно обнять.
Сердечко его от боли сжималось,
И слезы бежали по детским щекам.
Однажды, играя в песочнице вечером,
Когда все друзья разошлись по домам,
Ваня услышал шаги человека,
И мальчика взгляд обратился назад.

По улице шел незнакомый мужчина,
Его здесь Иван никогда не встречал.
Ванюшка взглянул на него и увидел,
Любовь излучали мужчины глаза.
В глазах же мальчишки прохожий заметил,
След боли глубокой и грусть на лице.

«Скажи, мне малыш, отчего ты печален,
Что в сердце твоём происходит, скажи?»
Внутри у Ивана вдруг все встрепенулось,
Почувствовал что-то родное малыш,
Обиды и боль излить все захотелось,
И Ваня мужчине начал говорить.

Он говорил, и слезы бежали,
А сердцу его становилось легко.
«Я, дяденька, папу хотел бы увидеть,
Нам с мамой без папы так жить тяжело.
Мужчина-прохожий отер ему слезы:
«Ты знаешь, малыш, у тебя папа есть!»

«Вы, дяденька, знаете папу родного?
Прошу вас скажите мне все про него».
Мужчина ему рассказал об Иисусе,
Что любит Ивана Он очень давно,
И сыном Своим называет его,
И помнит о нем, хоть и Он далеко.

Что может Иван, как и дети другие,
Беседовать с Папой Своим в тишине
И может Ему рассказать все мечты,
И Бог в свое время на просьбы ответит.
Глаза у Ванюшки от счастья сияли,
Он был очень рад, что Папу обрел.
«Спасибо, Иисус! — малыш прошептал, —
Что Ты мне прохожего дядю послал».

Прошло много лет, стал Иван уже
взрослым,
От чистого сердца Иисусу служил,
Он к детям-сиротам в дома приходил,
И им об Иисусе Христе говорил.
Он видел, как лица детей изменялись,
В глазах появлялся особенный свет.
Иван вспоминал тот торжественный миг,
Как первый раз в жизни о Папе услышал.

Друзья, у нас есть тоже Папа.
Наступит час, на белых облаках,
Узрим Того, Которого любили,
К Которому взывали в трудный час.
О как же ждет Он этой встречи с нами,
Он нас обнимет и к Себе возьмет.
В объятиях Отца нам будет хорошо,
На небе мы забудем боль и горе.

ЛІЛІЯ НЕ ЗБИРАЄТЬСЯ ЗУПИНЯТИСЯ

За даними Міністерства статистики, на 2009 рік в Україні проживало 103 тис. дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківської опіки, включаючи дітей, які перебувають під опікою, у прийомних сім'ях і дитячих будинках сімейного типу, 275 державних дитячих виховних установ (53 – школи-інтернати, 115 – дитячих будинків, 48 – будинків немовлят, 56 – будинків-інтернатів).

Близько 30 тис. дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківської опіки, перебувають у державних дитячих виховних установах (31 % – діти до 7 років, 89 % – діти від 7 до 18 років), 19,7 тис. дітей були прийняті в родини в 2008 році (2087 – усиновлені громадянами України; 1585 – усиновлені іноземними громадянами; 13755 – узяті під опіку, включаючи внутрішньосімейний уклад; 2303 – взяті в прийомну родину або будинок сімейного типу).

Проблема сирітства гостро постає в нашій країні. І хто, як не християни, покликані Богом брати участь у цьому нелегкому благословенному служінні. Адже через усю Біблію червоною ниткою проходить думка про особливу Божу опіку щодо найбільш уразливих прошарків суспільства: вдів, сиріт, нездолених.

Діти, виховані благочестивими християнами, не просто майбутні добродіяни країни, – це спасені для вічності душі, за яких помер Христос.

Пророчим поглядом оглядаючи стан світу, Е. Уайт писала: «Доти, доки перемога не замінить смерть, слід виявляти турботу про сиріт. Вони переживатимуть різні страждання, поки ніжне співчуття і милосердя наших членів церкви не огорне їх. Християнство повинно замінити цим бездомним сиротам їхніх батьків. Співчуття щодо вдів і сиріт, виявлене в молитвах і добрих справах, зберігатиметься в пам'яті перед Богом і свого часу буде винагороджене» (Рев'ю енд Геральд, 27 червня 1893 р.).

Лілія Груєва, член Церкви адвентистів сьомого дня, прийняла слова Христа в серце, і сьогодні в неї вдома виховується вже друга пара прийомних дітей. Але й на цьому Лілія не збирається зупинятися!

Ще будучи дівчиною, вона мріяла, що стане матір'ю двох дітей. Навіть якщо не буде рідних, вона готова всиновити. Однак чоловік виявився категорично проти чужих дітей. Лілія народила й виховала доньку Валерію. Минали роки, Валерія виросла, стала дорослою самостійною дівчиною. Лілія серйозно задумалася про те, щоб реалізувати мрію юності. І це їй з успіхом вдалося.

– Як і коли ви прийняли адвентистську вістку?

– 2002 року я почала читати Біблію й молилася про те, щоб пізнати істину.

Після перегляду дисків з програмою євангеліста Джона Картера в Одесі прийняла рішення стати членом церкви АСД. На жаль, мій чоловік не поділяв моїх релігійних переконань.

– Коли визріло рішення взяти дітей у сім'ю?

– Бажання мати прийомних дітей у мене з'явилося ще в молодості. Ставши християнкою, я почала про це молитися. Залишившись одна, без чоловіка, я вважала, що вже не в тому віці, самотня, тому дитину мені не дадуть. Але Бог почув мої молитви. Я зустріла свою подругу, старшу за мене, теж незаміжню, і вона сказала, що взяла на виховання дитину. Окрім того, запевнила, що зараз довіряють дітей і самотнім, і чоловікам, і жінкам, тільки потрібно правильно оформити документи. Я запросила подругу з усиновленим хлопчиком на тиждень у гості. Після цього відразу ж пішла в опікунську раду, щоб почати оформляти папери. Ми з мамою продали квартиру, купили великий будинок за містом і туди вже привели на виховання дітей.

– Дітей у притулках багато. Як ви визначили, яких саме вибрати?

– Ми з мамою протягом року молилися про те, щоб Господь показав тих діток, яких можна прийняти в родину. Я пішла в притулок, дізналася, яких дітей можна брати на виховання. Вирішила взяти дітей до 11 років, і перших, яких нам запропонували, ми й узяти. Це брат і сестра: Радик, 7 років, і Емма, 8 років. Якийсь час вони проживали з мамою, котра випивала і згодом потрапила до в'язниці. Я розуміла, що ці діти в нас ненадовго, оскільки їхня мама не була позбавлена материнських прав. І все ж таки дуже хотілося, щоб хоча б декілька років діти пожили в справжній родині. Діти билися, ображали один одного, тому перші два місяці їхнього перебування в нашій

Бесіду вела
Наталя ЛАСТЮК

Іра і Наталя

родині були дуже важкими. Водночас було помітно, що вони яскраві, творчі особистості. Особливо надихало, що і Радик, і Емма охоче відгукнулися на Божий вплив. Відразу стали молитися, із задоволенням вивчати дитячі біблійні уроки, відвідувати церкву й брати участь у різних заходах. Дітям важко давалося навчання, особливо запам'ятовування. Стали молитися й про це. Бог дав їм гарну пам'ять. З радістю вони вивчили вірші з Біблії й розказували їх у церкві.

Окрім того, діти щиро розповідали про Божу любов у електричці, у школі, в інших місцях. А Радик наприкінці додавав: «Нехай вас Бог благословить». Писали листи з проханнями Богів. Особливо ревно діти щодня молилися про свою маму. Я постійно підтримувала в них віру й говорила, що якщо вони будуть і про маму посилено молитися, то Бог зробить чудо.

У відповідь на молитву дітей сталося чудо. Вона звільнилася з в'язниці на два роки раніше визначеного терміну. Коли ми познайомилися з Мариною, вона справила на мене дуже приємне враження: спокійна, ввічлива молода жінка. Я просто не могла повірити в те, що Марина сама про себе розповідала. Виявляється, вона раніше без крику й лайки взагалі не вміла говорити. З усіма родичами й друзями була посварена. Через зловживання алкоголем втратила й свій будинок.

У в'язниці з Мариною почали відбуватися дивні речі. Одного разу вночі якийсь голос їй сказав, щоб вона акуратно застелила ліжко, коли встане. Вона так і зробила. Голос почав їй безпомилково попереджати, коли які проходять перевірки, щоб вона приготувалася. Спочатку Марина не могла зрозуміти, що все це означає, а потім почала замислюватися про Бога. Адже вона про Нього нічого не знала. Бог послав їй віруючу жінку, яка розповіла, що треба молитися й говорити з

Богом. Марина почала молитися, іноді й усю ніч. Це спілкування з Богом дуже її змінило. Вона стала по-доброму ставитися до людей, у всьому допомагати, і ставлення людей до неї теж почало змінюватися. Тому через рік, замість призначених трьох років, її відпустили на волю. А коли вона звільнилася, родина почала допомагати. Одна літня родичка переписала на неї будинок. Чоловік Марини теж став віруючим і запропонував офіційно оформити їхні стосунки. Раніше Марина була зовсім байдужою до дітей. Тепер же полюбила їх усім серцем. Вона плакала, просила повернути їй дітей, говорячи, що її життя змінилося.

Коли я виховувала Радика й Емму, завжди говорила: що б не відбувалося, де б ви не були, завжди пам'ятайте, що відтепер у вас є велика церковна родина, де вас приймуть і підтримають. Тому Радик відразу ж мамі сказав, що тепер вони ходитимуть в істинну Божу церкву. Спочатку діти боялися, що мама знову випиватиме, але я намагалася їх заспокоїти, щоб вони довірилися Богові.

Сьогодні Радик і Емма живуть з батьками в затишному будинку, добре навчаються в школі, продовжують відвідувати церкву. У церкві їх усі знають, люблять і чекають.

Вірю, що цих дітей обрав Господь і таким чином допоміг знайти їм дорогу в Небесний дім.

– Дивовижна історія. А як складаються стосунки з іншими дітьми, яких ви прийняли після Радика й Емми?

– Коли Емму з Радиком забрали, Служба опіки запропонувала мені ще трьох дітей. Я розуміла, що в мене мама в поважному віці і я не зможу приділяти увагу всім трьом дітям. Але після молитов у нашій родині з'явилися ще дві дівчинки 11-ти та 6-ти років, а також їхній брат 14-ти років.

Спочатку було все добре, а потім з 14-річним Славком почалися проблеми: він став часто втікати з дому. Розмови не допомагали, і нам довелося повернути його в інтернат. Але ми не припиняємо спілкуватися. Він, як і раніше, називає мене мамою, адже іншої родини в нього немає. А його сестрички залишилися зі мною. Я ними дуже задоволена. З радістю вони допомагають у всьому, аби тільки їх не повернули в інтернат або мамі, яка жорстоко їх била. Одного разу вона навіть проткнула Іринці вилкою ногу. Наталочка – дуже швидка й непосидюча дівчинка. Їй теж діставалося. У неї були довгі косички, за які її брали й піднімали вгору. Ці діти за своє недовге життя зазнали більше горя, ніж я за свої 50 років.

Сьогодні Іринка й Наталочка дуже цінують те, що їх не б'ють і не крив-

дять, за це вони готові все пробачити. Дівчатка в молитвах постійно дякують Богові за нову родину: маму й бабусю.

Поступово налагоджуються справи й у школі. На жаль, старша Іринка педагогічно занедбана. Усі шість класів вона не навчалася. Тому їй сьогодні важко, але ми віримо, що все буде добре, адже ми про це молимося. Недавно дівчинка вивчила псалом і розповіла його в суботу в церкві. І хоч вона ще запам'ятовує все з труднощами, але поступово ситуація вирівнюється. Дівчаткам складно навчатися в школі, де всі курять, лаються. Вони всім однокласникам розповідають, що їхня мама віруюча. З Іринкою навіть домовилися, що до нас приїде весь клас, щоб я все їм розповіла про Бога.

– У вас є й своя донька. Чим особливе виховання прийомних дітей?

– Щоб успішно виховувати прийомних дітей, слід починати із себе. Якщо прийомна дитина вчинила шкоду, я пригадую, як відреагувала б на свою доньку, і так і поведжуся. До цих дітей виявляю більше уваги, відчуваю велику відповідальність. Ще одна особливість: свою доньку я дуже добре знаю, а прийомних дітей не знаю зовсім. Тому потрібно аналізувати методи виховання, роздумувати, як краще повести себе в тій чи іншій ситуації. Іноді доводиться шукати схожі ситуації в Інтернеті, читати відповідну літературу. Але найголовніше – просити Божого керівництва.

Дітей я ніколи не б'ю й не кричу на них. Я спокійно, але твердо пояснюю, що їм необхідно для життя: праця, особиста гігієна, навчання, Бог. Ще один метод – трудотерапія. У нас великий город, так що роботи маленьким помічникам вистачає. Таким чином у дітей з'являється бажання набувати трудових навичок. Слід зазначити, що всі діти на диво працюють.

Покарання як такого в нашій родині немає. У нас є спеціальний куток, де діти стоять, щоб подумати про свою поведінку й помолитися про слухняність. Я спокійно пояснюю: зараз у тебе проблема, тобі потрібно піти й заспокоїтися, тому йди й молися. Покарання – це позбавлення заохочення у вигляді грошової винагороди, смачного чаювання, виходу в місто, поїздки в зоопарк і т. д.

Звичайно, значну роль відіграє те, що діти відвідують суботні богослужіння, вивчають Біблію й моляться. З Божою допомогою вони змінюються, розвиваються інтелектуально й фізично. Я постійно молюся, щоб ці діти стали дітьми Божими. Це і є єдина мета мого життя – виховати дітей для Бога.

– У чому ви маєте потребу, звершуючи цю нелегку працю?

– Насамперед у любові. Адже справжня любов народжується поступово, у процесі життєвих ситуацій. Найголовніше – досягти рівня безумовної любові, любити дітей такими, якими вони є. Адже ці діти так мало отримали справжньої любові.

Я водила дітей на різдвяні свята, вони просто сяяли від щастя. Потребуюмо матеріальної підтримки, щоб дарувати їм частіше такі свята, купувати потрібні речі, адже діти швидко ростуть. Утім, слава Богові, допомагають брати й сестри з церкви.

– Ви зупинилися чи ще збираєтеся продовжувати це служіння?

– Ні, не зупинилася. Планую ще взяти або двох хлопчиків, або дівчинку. Радик, наприклад, дуже страждав, що в нього не було друга. Адже в нас є ще одна вільна кімната. Якоюсь я дивилася передачу про прийомних дітей. Виявляється, усі, хто почав брати дітей, обов'язково беруть іще. Потрібно просто переступити через упередженість щодо зіпсованого генофонду в прийомних дітей та інші страхи. Головне – з Божою допомогою не боятися зробити перший крок. Адже це величезна радість – усвідомлювати, що ти комусь потрібний. Я дивуюся з того, що так мало людей беруть у свої сім'ї дітей. Хочеться сказати всім: не бійтеся, там, в інтернатах і притулках, живуть чудові діти. Їм потрібно тільки трішки допомогти, навчити, виховати. А Бог завжди допоможе, адже це Його справа – допомагати сиротам, вдовам, знедоленим. Слід тільки з вірою молитися про це.

Іра і Наталія

Лілія із сім'єю:
дочка Валерія,
Радик, Емма, мама

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію в кожну оселю

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» ЗМІНИЛА ВСЕ...

На той час, коли я дізнався про любов Христа, яку Він виявив на Голгофі, я був працівником міліції в Кривому Розі. У травні 2011 року я поїхав до своїх батьків у Томашпіль Вінницької області. Час мого приїзду збігся з однією визначною подією. Того дня там відбувалася презентація християнської книги «Рятуй мене, Боже», яку написав мій батько Олександр Височанський. Книгу приїхали презентувати брати та сестри з Вінниці. Саме тоді я вперше познайомився з адвентистами і дізнався, що взагалі існує така церква.

Величезне враження на мене справило спілкування з людьми, погляди на життя яких були споріднені з моїми. Я був дуже задоволений, дізнавшись, що існують християни, які святкують суботу, дотримуються левитських правил харчування. Наприкінці презентації всі присутні отримали в подарунок християнську літературу. Мені дісталась «Велика боротьба».

Пам'ятаю, що, побачивши те, що ця книга має 600 сторінок, я подумав, що читатиму її десь півроку. Однак вийшло не так. Розпочавши того ж дня читати, я не міг зупинитися ні вдень, ні вночі. За 10 днів книга була прочитана, а заодно й змінилися мої погляди на життя, змінився і я сам. Переді мною ясно постав План спасіння, мої очі відкрилися і на багато інших питань, яких я не розумів раніше. Біблія тепер стала для мене повністю зрозумілою.

До свого міста я повернувся вже повністю зміненим, у моєму серці поселився Господь. Приїхавши до

Кривого Рогу, дізнався, де знаходиться Церква адвентистів сьомого дня і почав відвідувати богослужіння. І вже через місяць прийняв рішення укласти завіт з Господом.

Прийнявши хрещення, я одразу відмовився від кар'єри в Міністерстві внутрішніх справ і присвятив своє життя служінню Господу. На сьогодні я звершую служіння літературного євангеліста в Подільській конференції. Виходячи на Божу ниву, щоденно звертаючись до людей з Благою вісткою і вісткою про реформу здоров'я, дякую моєму Небесному Отцю за те, що Він змінив моє життя, дав краще майбутнє, дав надію на життя вічне. Дякую за те, що в цей останній час в історії Землі, я маю перевагу служити Тому, Хто віддав Своє життя за мене.

Сьогодні я і сам дарую людям книгу, яка докорінно змінила моє життя, книгу «Велика боротьба». Люди з цікавістю беруть її, після того як я розповідаю їм, наскільки вона змінила моє життя. Я радію, коли зустрічаю пізніше цих людей і дізнаюся від них, що, читаючи цю книгу, вони почали коаще розуміти Біблію і План спасіння.

Тепер я з упевненістю можу сказати, що «Велика боротьба» – це книга, яка змінила життя багатьох людей, книга, яка має небесного автора, книгу, яку необхідно пропонувати людям.

Олесь

Височанський

*У полі був я серед трав,
Сидів у зелені високій.
А Бог до мене промовляв,
Давав мені і силу, й спокій.*

*Плеча Він мого доторкнувся
І волю виявив Свою.
Бажав Він, щоб я не спіткнувся,
Йдучи до вічності в раю.*

*А я звернувся у молитві:
«Мій Боже, дай же мені віри,
Щоби тоді, в останній битві,
Вірність моя була без міри.*

*Господь мій, Духа дай Святого,
Рука Твоя хай буде на мені.
Нема святішого нічого,
Ніж кров Твоя, що на терні.*

*Прояви милість безграничну
І мене грішного прости.
Недосконалість прости звичну,
Бо порятуєш тільки Ти.*

*Всевишній, Тобі вічна слава,
Тебе я славлю день при дні.
Якщо ж підніметься рука лукава,
То не страшна вона мені.*

*Спаситель мій, Ти все прощаєш:
Гріхи, відступництво і лень.
Й ніколи Ти не забуваєш.
За все Тобі хвала! Амінь.*

Олесь Височанський

СУБОТА БОРОТЬБИ ТА НАДІЇ

Надзвичайне хвилювання, очікування чогось особливого панувало в залі Духовного центру м. Вінниці суботнього ранку 2 лютого. І не дивно, оскільки ще з минулої суботи члени Церкви очікували того, про що молилися на спеціальному зібранні.

у Вінниці

Олександр Рибачук,
фото автора

Захопливий урок суботної школи з пастором першої громади Віталієм Сичем, семінар пастора Миколи Шпильчука про збереження віри, урочистий спів хору й молоді. А на сцені – гарно виставлені книги «Велика боротьба». Друга частина богослужіння – презентація Всесвітнього проекту «Надію в кожному оселю», потім – натхненна проповідь президента Подільської конференції Михайла Вільчинського. Зал у напруженні, мов струна. Голоси присутніх зливаються в літанії посвячення. І ось, на заклик пастора Вільчинського, усі охочі цього дня присвятити час для того, щоб знайти людину, якій цікава книга «Велика боротьба», виходять на сцену. 600 книг, буклети телеканалу «Надія» і Заочної біблійної школи чекають місіонерів. Звучить молитва. Пастори роздають книги, а в очах – вогонь посвяти. «Без суперечки, без нав'язування, з любов'ю та співчуттям», – як настанова звучать слова служителів. З молитвою залишають зал слуги Божі, щоб через декілька годин повернутися знову.

І ось знову зал наповнюється людьми. Їхні очі світяться, адже в кожного тепер особливий досвід. Уже минула не одна година, а в залі – жодного натяку на втому чи дрімоту. Місіонери діляться досвідами. Періодично повторюються нагадування про час. Але кожний бажає розповісти свій досвід!

На сцену один за одним піднімаються охочі поділитися свідченням. Дуже часто повторюється одна думка: «Я планував... і був уже засмучений... але Бог усе так чудово влаштував!»

Володимир не приховує радості: він не тільки дарував людям книги. Один зі співрозмовників разом з ним прийшов на богослужіння!

Пастор Віталій Сич розповідає про те, як вирішив подарувати книгу одній жінці – продавцеві магазину в їхньому будинку. Тільки-но почали бесіду, як позаду з'явилася ще одна жінка, покупець. Продавчиня хотіла обслужити її, на що жінка відповіла: «Ні-ні, продовжуйте, я теж хочу послухати!» Приємно було замість однієї книги подарувати дві.

Василь розповідає: «Нещодавно я познайомився з однією сім'єю, свідчив їм про Бога. Із самого початку конгресу був упевнений, що саме їм повинен віднести книгу. Але, на жаль, їх не було вдома. Постоявши в роздумах, трохи збентежений, адже молився ж про це, – вирішив зайти в магазин. Молоді хлопці-продавці поставили мені кілька запитань, одним з яких було: «А ви цілуєте руку своєму священикові?» Після відповіді на це запитання в нас зав'язалася змістовна розмова, молоді люди дуже зацікавилися біблійною істиною й отримали в подарунок книгу «Велика боротьба». Тепер я точно знаю, чому

Молодь першої громади

моїх знайомих не було вдома. Адже до них я можу зайти іншим разом. А зараз книга потрібна була саме цим людям».

Михайло Вільчинський: «Ми майже пройшли повз групу молоді, що стояла біля під'їзду. Але все ж таки Господь повернув нас до них. Хлопці своїм виглядом виявили байдужість до нашої пропозиції, але одна з дівчат вирішила подивитися. Перегорнувши сторінки, проглянувши зміст, розкрила й почала читати. «Ти що, будеш брати її»? – запитала інша. «А ти подивися на її зміст», – прозвучала відповідь. Подруга взяла книгу, прогортала сторінки, пробіглася очима по абзацах... Стало очевидним, що тепер ці книги знайшли своїх читачок».

У лікарнях, парках, багатьох будинках і на вулицях, у транспорті того дня пролунала вістка надії. Різною була реакція людей: одні зачиняли двері, інші відмовлялися слухати. Але все ж таки переважна частина вінничан і гостей нашого міста з інтересом і радістю прийняли Благую вістку.

Приємно спостерігати, як дух служіння охоплює всю Церкву. З радісними обличчями, блискучими очима залишають зал присутні. Очевидно одне: цей день приніс особливі благословення й здійснив чимало змін у житті наших братів і сестер.

Під час служіння

Пресвітери громад

Дивіться з березня на новому телеканалі Надія:

Нова програма
"Помолитесь за мене"

Ваше прохання, проблема
БУДУТЬ ПОЧУТІ!

Вівторок і четвер
о **20:00**

Відчуйте радість
СУБОТНЬОГО початку

в прямому ефірі

кожну п'ятницю
о **17:30**

Щоденна програма

"Ранок надії"

пропонує нові
цікаві рубрики:

"Гармонія життя",

"Лінива кухня",

"Гімнастика",

"Новини"

ВАРТО ДИВИТИСЬ

www.hopechannel.info

Сокира

Два лісоруби працювали в лісі. Деревина мала грубі міцні стовбури. Обидва чоловіки працювали сокирами з неабиякою вправністю. Проте кожен робив це по-своєму. Перший рубав дерево вперто і наполегливо, зупинявся лише на якусь хвилину, аби передихнути. Інший же щогодини робив собі тривалу перерву.

Коли почалися сутінки, перший зробив тільки половину справи. Він так стомився, що був не в змозі навіть і сокиру підняти. Інший же зрубав своє дерево. Лісоруби розпочали роботу одночасно, і дерева були однаковими.

Перший не повірив своїм очам:

— Нічого не розумію, ти щогодини відпочивав, як тобі вдалося справитися так швидко?

Другий, усміхаючись, відповів:

— Ти бачив лише, що я щогодини робив собі перерву, проте ти не помітив, що перепочинок я використовував для того, щоб підгострити сокиру.

Душа кожного з нас подібна до гострої сокири. Не дозволяйте, щоб вона затупилася. Щодня вона потребує, аби ми її гострили. Як це зробити? Варто лише зупинитися, аби послухати світлу музику, зробити щось приємне для своїх ближніх і допомогти тим, хто того потребує. Або підняти голову до неба і помолитися, адже молитва до Творця дає нам силу.

Щомісячна газета
"Адвентистський вісник"
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва "Джерело життя" **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети "Адвентистський вісник" **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєєнко, Л. Волощук, П. Кирилук**
Над номером працювали: **Т. Романко, Г. Борисовська, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 — А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.